

Lov og Evangelium

Nr. 9

NOVEMBER 2007

43. årgang

Bønn om vekkelse

Av Sigbjørn Agnalt

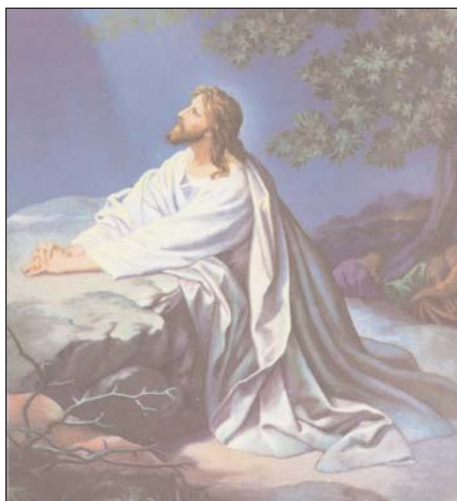
«Og hva som helst dere ber om i mitt navn, det skal jeg gjøre, for at Faderen skal bli herliggjort i Sønnen. Om dere ber meg om noe i mitt navn, så skal jeg gjøre det» (Joh 14:13–14).

Like forut for disse versene sier Jesus: Jeg er sannheten. Det betyr at alt ved ham er sannhet. Han kan ikke lyve eller ta munnen for full. Hans tale er sannhet, og han mener alvor med hvert ord han sier. Han er Herren, og «til evig tid, Herre, står ditt ord fast i himmelen» (Sal 119:89). Han som er i himlen står ved sitt ord, til evig tid. Da gjør han det også nå, i dag.

Hvem er det Jesus gir disse løfter til? Det ser vi i det tolvte verset: «Den som tror på meg». Å tro på Jesus er å tro det som Skriften vitner om ham. Er vi blant dem som hører og tror, da er vi også av dem Jesus henvender seg til når han sier *dere* i disse versene.

Ingen begrensning

Stilt overfor slike løfter tenker vi umiddelbart at det må vel være noen

Jesus ber for oss.

begrensninger her, noen betingelser som må oppfylles. La oss derfor se nøye etter i det som Jesus sier, om det er slik: «Og hva som helst dere ber om –». Hva som helst, det betyr samme hva, han setter ingen begrensning overhodet. Vi kan be ham om alt, og spesielt det som for oss er umulig. For han vil gjerne gjøre det umulige, for da blir Faderen herliggjort i Sønnen. →

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfesnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70 – Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Her vil jeg nevne en spesiell ting. Går det an å be om en Åndens vekkelse i vår menighet, i vår forsamling, på vår bibelskole, i vår bygd og i vårt land? Nei, sier mange, for tiden er annerledes nå. Vi er ved avslutningen, det store frafallet har begynt, og tiden for vekkelse er forbi. Det er altså umulig.

Det umulige er mulig

Da Marie Monsen kom ut til Kina som misjonær, gikk det etter hvert opp for henne at i flokken av misjonærer og innfødte kristne var det en stor andel av «intellektuelle troende». Det satt i hodet, men var ikke blitt til troens liv i hjertet. Det ble avslørt ved at det personlige vitnesbyrd om Jesus, og det nye livet som Jesus virker, manglet.

Så fødtes nøden og bønner om en Åndens vekkelse for dette folket i misjonærens hjerte. Å få høre om vekkelsen i Korea på den tiden skapte fornyet tro og håp. Men snart fikk hun høre av erfarne misjonærer med et stort navn: «Det de har opplevd i Korea kan vi aldri oppleve i Kina. Det er et annet folk der. Det må minst gå tre generasjoner før noe slikt kan skje». Da var det at troen i hjertet til en liten misjonær protesterte og sa: «Kan ikke det skje i Kina også, har ikke vi den samme Gud som misjonærene i Korea».

Det ble stadig flere som ba i Kina, etter tjue år kom vekkelsen. Den ble en Åndens aksjon til frelse og nytt liv for tusener av mennesker. Det sies at denne vekkelse har fortsatt og fortsetter også i dag.

Jesus sier: Hva som helst dere ber om i mitt navn, det skal jeg gjøre. Det var han som gjorde dette den gangen. Nå er det oss det gjelder. Det er sant at vi er midt oppe i det store frafallet. Forførelsen er kolossal. Skal vi bli reddet, våre barn, våre troende venner, de vi ber for, noen av dem vi lever blant, eller skal vi alle gå med i dragsuget av vår tids forførelser?

Det finnes en som kan redde oss, en som kan gjøre det umulige. Hans aksjon kan ingen hindre. Han er mektig til å vekke, omvende og frelse. Han er liv for den som tror, et liv som overviner og varer til evig tid.

Be derfor! Be om en Åndens aksjon. Be: Herre send vekkelse og begynn med meg, med vår forsamling!

Bønn i Jesu navn

Men Jesus taler også om å be i hans navn. Kan det være en begrensning her? Hovedsmannen vi leser om i Matteusevangeliets 8. kapittel, hadde en stor tro, sier Jesus. Han trodde at Jesus var en mann med ubegrenset myndighet, ikke bare jordisk, men totalt, over alt i tilværelsen. «Si bare et ord, så blir

gutten frisk». Han trodde at Jesus kunne byde og råde over all slags nød, over alt ondt, alle krefter i himmel og på jord. Han var overbevist om at Jesu ord var en herres ord – ja, Herrens ord, som skaper hva det nevner. Han trodde det, og han trodde rett.

Å be i Jesu navn er å be i enhet med Jesus. Da er vi ikke alene i vår bønn. Han som er Herren, ber med oss. Han går i forbønn med usigelige sukk. Ja, bønnen i Jesu navn begynner alltid hos ham. Vår bønn skapes av at han legger sin nød ned i oss. Han tar oss med i sine bønner. Vi får be sammen med ham. Det er å be i Jesu navn. Da forstår vi at det er ingen begrensning i det, men det er grensesprengende. Min bønn er hans bønn, han som er Herren! Skulle noe være umulig for ham?

I tro til Jesus

Å be i Jesu navn, har også en annen side. Jesus sier i Johannesevangeliet: «Dersom dere blir i meg, og mine ord blir i dere, da be om hva dere vil, og dere skal få det» (15:7).

Å bli i Jesus er ett og det samme som å bli i hans ord. Det fører til at det

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, nov. 2007

Bønn om vekkelse. Av Sigbjørn Agnalt	side 1
Jesus står for døren og banker. Av Ingar Gangås	side 4
Alt for ingenting (III). Av J. de Liefde	side 5
Hva er lovsang? Av Karl Notøy	side 9
Guds kamp med Jakob. Av Asbjørn Fossli	side 10
Kristus i Mosebøkene (II). Av Arvid Joramo	side 14
En åpen adgang. Av Ingar Gangås	side 17
Hva vi ikke forstår. Barnestykke av Mia Hallesby	side 19
Frikjøpt. Andakt av Carl Olof Rosenius	side 20

Jesus står for døren og banker

Av Ingar Gangås

Avkristningen av Norge har gått uhyggelig fort. Materialismen er kanskje den største årsaken. Det er ikke noe behov for Gud. Vi klarer oss godt uten ham og hans frelse.

Med materialismen kom travelheten. Både mor og far «måtte» ut og tjene mer. Barna ble «ofret». De voksne ble trøtte. Andakt, bibellesning og bønn ble forsømt. Det ble sløvheter og frafall.

Det tar 1000 år å bygge opp kulturen i et land, sier det, men det trengs bare noen få år på å bryte den ned. Norges grunnvoll var tuftet på de kristne verdier. De siste årene har vi opplevd et ras av forandringer – og nye lover. Det kom ny navnelov, abortlov og likestillingslov. Siden har det kommet stadig flere. Nå skal det komme ny ekteskapslov. Landets grunnvoller rystes. Lovene

vedtas i stadig raskere tempo. Homofili var straffbart for noen få år tilbake. Nå blir du snart kastet i fengsel om du hevder bibelens syn om at homofili er synd.

Vakumet etter kristendommen må fylles med noe. New Age og nyhedenskap, med avgudsdyrkelse og satanisme, siger inn over Norge. Popkulturen, med underholdning og sirkus, har tatt plassen for katekisme og salmesang. Kristne møter erstattes av bygderevyer og dans. Utviklingen går raskt. Religiøse ledere går i takt med tiden og den politiske maktelite. Hyrdene ties i hjel og blir borte. Det myndige lekfolk har sovnet.

Jesus er den eneste som kan hjelpe oss i denne nød. La oss rope til ham!

L&E

er Jesus og hans ord som mer og mer fyller vårt sinn, vår tanke og erkjennelse. Når da Jesus sier; be om hva dere vil, så er det ingen begrensning i det. Men den som blir i Jesu ord, ber ikke om hva som helst. Nei, hans bønn blir formet av Jesu ord.

Jesus ba mye fra Salmenes bok. Den er et skattkammer for den som vil be i Jesu navn. Der finner vi mange bøtter som nettopp er uttrykk for det

han vil vi skal be om sammen med ham. Han har satt oss ved sin side, og sier: «Men du, når du ber, da gå inn i ditt lønnkammer og lukk din dør, og be til din Far som er i lønndom. Og din Far, som ser i det skjulte, skal lønne deg i det åpenbare» (Mat 6:6).

Det sier han som Skriften vitner dette om: «Den som tror på ham, skal ikke bli til skamme!» (1Pet 2:6).

L&E

Alt for ingenting (III)

Av J. de Liefde

Tilbudet blir ikke tatt imot

I denne ånd talte onkel, og jeg syntes han ordla seg slik at betydningen av teksten ble klar og synlig som solen når den står høyt på blå himmel. Hadde nå bare tilhørerne hatt øyne å se med og ører å høre med! Men de fleste satt og så seg omkring til høyre og venstre, ja, de kastet ofte hånlige blikk opp på taleren. Særlig vondt var det å se de mange kalde og i høy grad likegyldige ansiktene. De tok imot det glade budskap med en så likegyldig mine, at en kunne tro de bare hadde hørt en helt ubetydelig kunngjøring fra menighetsrådet. «Disse kalde ansiktene var da ikke til å holde ut,» sa jeg da vi vel var hjemme igjen. «Om en bare hadde sett den minste virkning, bare ett eneste alvorlig ansikt eller ett fuktig øye. Men ingen reaksjon, det er da virkelig slik at en kunne gi opp.» «Benjamin,» sa onkel smilende, «teksten vår var: *Dere har fått det for intet*, det er for tilhørerne. Andre halvdelen av ordene er slik: *Så gi det også for intet*. Dette er til predikanten. Vel er vi glade og ser det som et bevis på Guds kjærlighet når han av og til lar oss se frukt av vårt arbeide. Men, vennen min, dette er egentlig ikke regelen. Den er tvert om: *der er en som sår og en annen som høster*. Å ville gi opp med en gang fordi en ikke ser noen frukt, det avslører etter min mening alt for liten lyst til å ville gi for intet.»

Jeg tidde, skjønnte det var ikke noe å innvende imot det. Akk ja, tenkte jeg ved meg selv, det ligger nok mye i de ordene *gi også for intet*. De går nok dypere enn jeg først tenkte. Og så leve etter dem – !

«Hva tenker du på?» sa onkel, han satt og så på meg. «Du ser ut til å gruble hårdt på noe.»

«Å *ta imot* for intet,» sa jeg, «kan nok gå an, det er lett. Men å *gi* for intet, det er sannelig ingen bagatell.»

«Så, synes du det?» sa onkel. «Men ser du nærmere på saken, er det ene like lett som det andre. Den som kan det første, greier også det andre. Ja, han gjør det til og med av seg selv. Grunnen til at en så lite kan gi for intet, ligger ganske enkelt i at en tar imot så lite for intet.»

«Og jeg som trodde at vi tar imot *alle ting* for intet,» svarte jeg. «Det var jo fra først til sist innholdet av prekenen du nettopp holdt.»

«Det er sant nok, alt sammen blir tatt imot for intet. Men mottakerne har dessverre stort sett altfor liten erfaring i å gjøre det. Det ble du vel klar over da du så alle de likegyldige ansiktene. For trodde de stakkars widerburgere virkelig at de kunne få hele himmelen for intet, da ville jo hjertene hoppe i dem av bare glede. Men nå kunne du lese i ansiktene deres at de ikke trodde det. Og det er lett og forklare. Mennes-

ket dømmer Gud, sin Herre, etter seg selv. Det vil aldri gi noe for intet, så kan det heller ikke tenke seg at Gud vil gjøre det. Derfor vokser mennesket opp med den forestillingen at det må betale utrolig mye før det kan ha håp om å nå himmelen. Og når det så for alvor begynner å lengte etter frelse, spør det aller først slik som den rike unge mann: «Hva godt kan jeg gjøre for å arve evig liv?»

Etter menneskelig tankegang må dette *gjøre* alltid komme før en kan ta imot. Og der må han som forkynner fredens evangelium bryte seg inn og rope seg trett hele dagen: *Kjøp uten penger og for intet!* Han må ta Gud i himmelen til vitne på at dette ikke er tomme ord, han må peke på tegn og under som kan vise at Gud mener det ærlig og alvorlig. Likevel hjelper det ofte ikke, for menneskene vil ikke tro det. De tror bare på seg selv og bare på det deres eget bedrageriske hjerte vitner og roper: *Gjerning, gjerning! Gud gir ikke noe for intet!* Hvis vi ikke visste at Gud er sterkere enn menneskenes hjerter og at hans Ord er en hammer som knuser klipper, ja, da ville vi aldri kunne håpe på at de noen gang skulle få tro og oppleve at Guds vitnesbyrd er sant.»

«Jamen det går da ikke an å forkaste *gjerningene* så totalt,» innvendte jeg. «Det er da ikke Guds mening at vi skal stå ledige på torvet og glede oss over hans gaver, mens vi er uvirk-somme. Helliggjørelsen er da også et hovedpunkt i teologien og har mange avdelinger i tros læren.»

«Ja, ikke bare i teologien,» avbrøt onkel og smilte, «men også særlig i det virkelige liv. Men denne aktivitet er en *gave*, det er å gi hele sitt hjerte, sin forstand, sin sjel og sitt legeme til Gud, vår skaper. Men Gud vil at vi skal gi ham dette *for intet*, ikke som betaling for at vi har fått salighet. Derfor vil du finne at først må saligheten tas imot for intet, så følger vår aktivitet av det som en frimodig, frivillig og glad gjerning.

Menneskene kan ha to forskjellige slags forhold til hverandre. Det kan være som forholdet mellom kjøper og selger, eller som mellom konge og konge, venn og venn, far og barn. Selger og kjøper har ustanselig mellomregninger og forretninger med den andre. De blir lett reserverte, lukket og på vakt overfor hverandre. Den andre gruppen gjør alt for hverandre, og det *for intet*. Gud er en konge som ikke lar sine gaver kjøpe, nei, han gir og det kongelig, men nå vil han at vi også skal gi kongelig. For å få oss i stand til det, gjør han oss først til konger og gir oss kongelige skatter. Så formaner han oss: *Gi kongelig, gi for intet.*»

Slik la onkel ut. Jeg noterte meg det nøyte i hukommelsen, det demret hvorfor en først må ha *fått for intet* for å kunne *gi for intet*.

En mislykket preken

Neste søndag var det jeg som prekte. Jeg tok den beste prekenen som jeg hadde skrevet ved universitetet. Den var helt igjennom grundig utarbeidet, og professoren hadde gitt den særdeles

god kritikk. Om jeg selv skal si det, holdt jeg min preken med brennende iver og glød. Men sant og si kunne jeg ikke se tegn til at denne glød varmet opp et eneste ansikt i tilhørerflokk. Likevel beklaget jeg meg ikke overfor onkel. Det ville ha avslørt mine tanker. Her hadde jeg håpet på en tilslutning som ikke engang onkel hadde fått, det gikk ikke an å klage over at den uteble for meg.

Men det var ytterst pinlig at han selv ikke sa et ord om prekenen. Ja, han antydte ikke en gang at han hadde hørt den med glede. Hele dagen var jeg nedslått. En gang til gjennomgikk jeg for meg selv alle punktene i min preken og studerte dem nøye for å finne ut om det var noe som gav ham grunn til misnøye.

«Du er så stille i dag,» sa onkel ved aftensbordet. «Er du ikke frisk?»

Nå måtte jeg ut med det, jeg tilsto mine skuffede forhåpninger.

«Det ventet jeg.» Han smilte. «Det er da også i virkeligheten forferdelig vanskelig å gi så absolutt for intet, ikke sant? I dag har du anstrengt deg veldig uten å få noe igjen for det, verken av penger eller andre gaver fra dine tilhørere. Dette er likevel lett og bære for deg, du har jo ikke ønsket deres gods og gull. Du vil ha dem sely, ikke gavene deres. Men du ventet i hvert fall noe for strevet ditt, og jeg må tilstå at det er en ussel lønn ikke å få så mye som et anerkjennende blikk.»

«I det minste ville et slikt blikk gitt meg mer mot og oppmuntring,» svarte jeg litt beskjemet.

*Jesus, Jesus, ham alene
står mitt hjertes lengsel til
Det forplikter til det ene:
At jeg vil hva Jesus vil.
Så i ham jeg glad og mild
roper: Herre, som du vil.*

*Jesus, du skal alltid være
den jeg dypest holder av.
Deg til gave vil jeg bære
hva du meg i nåde gav.
Har ditt blod slukt vredens ild.
O, så før meg som du vil!*

(Sb 524:1-2)

«Nå ja, jeg tror likevel du ikke er så helt uten oppmuntring, eller hva mener du?»

«Hvordan da?» spurte jeg spent. «Jeg må ærlig tilstå at jeg alt forberedte meg på en smigrende bedømmelse av min preken.»

Onkel svarte: «Hvis du er sikker på at du var full av iver i din store Herres tjeneste som sendte deg ut, da synes jeg du kan regne med et oppmuntrende smil fra hans ansikt.»

«Sant nok,» sa jeg ikke særlig oppløftet, «men så lenge vi lever her nede, ser vi dessverre så alt for lite av oppmuntring.»

«Det er nok så. Bare i troen kan vi se Herrens ansikt og vennlige øyne. Men *du tror* jo at Herren har godkjent ditt arbeid i dag og synes godt om det?» →

«Selvsagt,» sa jeg, men med mistillit til meg selv.

«Men hvorfor er du ikke fornøyd med det? Hvem kan forlange mer når han bare er sikker på *dette?*»

Jeg tidde. Sant å si følte jeg meg slått, selv om jeg ikke helt var klar over på hvilket punkt jeg var truffet.

«Benjamin,» sa onkel mildt, «kjære venn, jeg vet ikke riktig, men jeg tviler på om du kan være så helt sikker på bifall fra din Herre. Ærlig og oppriktig talt, hvem tenkte du mest på under prekenen, på Herren eller på deg selv? Tenkte du på tilhørernes åndelige nød eller på din egen ære?»

Igjen tidde jeg, onkel brukte kniv i såret så det gjorde vondt.

«Du skjønner, der har du årsaken til din misnøye,» fortsatte han. «Du arbeider nok mer i din egen tjeneste enn i Herrens. Du har forberedt deg samvittighetsfullt, du har gjort deg umak for å få i stand en førsteklasses preken, og du har brukt de evner du har for å fremføre den på en god og verdig måte. Du har gitt deg selv mange gaver, og det et menneske gir seg selv, deler det ikke ut til andre uten og ta seg betalt, og det godt. Bare det en har fått for *intet*, kan en også gi for *intet*.»

«Men du kan da ikke nekte for at den dyktighet jeg måtte ha, har jeg utviklet gjennom mye strev og arbeid.» Enda en gang prøvde jeg og motsi ham. «Hvor mange av studiekameratene mine har ikke kastet bort både sin tid og sine evner!»

«Og det har ikke du gjort. Det er bra, og det gleder meg. Men hvis noen

skal ha æren for det, hvem skal jeg da rose? Skal jeg da rose deg som har fått den fordel fremfor andre at du er blitt bevart fra vantro og forvillelser, eller skal jeg rose Gud som har bevart deg? Skal jeg rose deg som har latt deg lede av hva ditt hjerte har minnet deg om, eller Gud som har arbeidet på hjertet ditt? Han har vist deg veien, slik at du gjorde din plikt og ble ledet av en flidens og nøyaktighetens ånd som han gav deg.»

Selvsagt svarte jeg ikke på disse spørsmålene. Jeg slo øynene ned og kjente de ble våte.

«Min kjære Benjamin,» fortsatte onkel, «du må i enda høyere grad tro at du har tatt imot alt *for intet*. Dette viktige kapitlet i teologien har du ennå ikke studert til bunns. Hvis du står overfor menneskene glad og forundret over at du, stakkars tigger, er blitt så rikt velsignet av Herren med alle slags kunnskaper og gaver. Å, Benjamin! Da gir du også av det til tiggere. Og når de vil takke deg, legger du hånden over munnen deres og sier: Stille, dette er ikke fra meg, jeg har bare tatt imot det for å gi det bort igjen. Det står for meg som meningen med disse ord: *'La således deres lys skinne for menneskene at de ser – ikke dere, men – deres gode gjerninger og priser – ikke dere, men – deres far som er i himmelen.'*»

Slik snakket onkel Adrian med meg, og hans ord var et legemiddel som slett ikke smakte godt for kjødet, men det var nøye beregnet på min sykdom, det må jeg åpent og ærlig tilstå.

Forts. i neste nr.

Hva er lovsang?

Av Karl Notøy

Dette spørsmålet er det virkelig nødvendig å stille. Det er så mye som utgir seg for å være kristen lovsang i dag – alt fra det mest ekstatiske, det rock- og bluesinspirerte, til det mer «rolige».

En ting er i alle fall sikkert: ekte lovsang er født i smerte. Lovsang er ikke bare noe du kan ta fram bare som underholdning. Å synge «halleluja» er den høyeste form for lovprisning. Når vi tenker over det, er det ikke ofte vi kan ta dette ordet i bruk. Kan vi gjøre det i et øyeblikks følelsesrus? For å få opp stemningen?

I Det nye testamentet finner vi mange lovprisninger, deriblant Simons lovsang, der han sier: «Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse» (Luk 2:29-30). All lovsang har

sin basis i at mennesket har fått se Guds frelse. Ekte lovsang er knyttet til ham som gav oss frelsen. Ingen kan lære seg lovsang. Det må skapes i et menneskes hjerte. Ingen blir frelst ved å synge lovsanger.

Bibelen sier at det sømmer seg for en kristen å synge lovsanger, ikke en oppkonstruert og kjødelig lovsang, men en lovprisning til ham som gav oss frelse og et evig håp.

Når vi leser i bibelen, ser vi at Mirjam var forsanger da kvinnene lovpriste Herren etter at israelsfolket hadde gått over Rødehavet. Men bare tre dager etter, knurret folket mot Moses fordi vannet de skulle drikke var beskt. Her ser vi hvor langt menneskelig begeistring når. Når motgangen kommer, får vi se forskjellen på menneskelig begeistring og ekte lovsang.

Det finnes lovsang i hjertet, som ikke nødvendigvis gir seg utslag i det ytre. Det kan være en stille glede over frelsen, og en undring over at det var akkurat meg som fikk oppleve dette under.

Den lovsangen som ikke har noen brist, skal en gang synges i Guds himmel. Jordisk lovsang kan ikke måle seg med den. Nei, når den frelste skare en gang skal synge den fullkomne lovsang, skal det bli på en måte som vi ikke kan tenke oss. Det skal bli en lovsang som vi ikke aner rekkevidden av, et lovsangsbrus til Lammets ære. L&E

*Amen, ja, amen,
skal være vår sang.
Det vil vi synge
med frydefull klang,
alle Guds venner til sammen.*

*Lammet, ja, Lammet,
dets vunder og sår,
æren og prisen
i evighet får!
Amen, halleluja! Amen!*

(Sb 904:3-4)

Guds kamp med Jakob

Av Asbjørn Fossli

1. Mosebok 32:22-31

Jakob og Esau var tvillinger, og vi kan lese om deres fødsel i 1Mos 25:25-26: «Den første som kom fram, var rød, og lodden som en kappe over hele kroppen. Og de kalte ham Esau. Deretter kom hans bror fram. Hans hånd holdt fast i Esaus hæl, og de kalte ham Jakob». Det var dette som gav Jakob navnet. Men navnet kan også bety *overliste, bedra*. Slik var Jakob. Vi kan lese at han gikk fram med list, både overfor sin bror Esau og senere overfor Laban.

Jakob vil blidgjøre Esau

Jakob lurte til seg Esaus førstefødselsrett med list og måtte flykte til

Mesopotamia. Nå, etter mange år var han på vei tilbake. Han sendte bud foran seg til Esau, og sendebudene kom tilbake og sa at Esau selv kom ham i møte – med 400 mann. «Da ble Jakob meget forferdet». Ja, det hadde han sannelig grunn til å bli. Fortiden hadde innhentet ham. Nå fikk han bruk for Guds løfter. Men han prøvde også nå å ordne opp selv. Derfor sendte han gaver. «For han tenkte: Jeg vil forsone ham med den gaven jeg sender foran meg. Og siden vil jeg selv møte ham ansikt til ansikt, kanskje han da vil ta nådig imot meg».

Akkurat slik har vi lett for å tenke om Gud: *Jeg vil forsone ham med mine gaver, kanskje han da vil ta imot meg.*

«Samme natt stod Jakob opp og tok sine to hustruer, de to trellkvinnene og sine elleve sønner, og gikk over vadestedet ved Jabbok. Han tok og satte dem over elven, og førte også over alt det han eide. Jakob ble så alene tilbake. Da kom det en mann og kjempet med ham helt til morgenen grydde. Da mannen så at han ikke kunne overvinne ham, rørte han ved hans hofteskål, og Jakobs hofteskål gikk ut av ledd mens han kjempet med ham. Og han sa: Slipp meg, for morgenen gryr! Men Jakob sa: Jeg slipper deg ikke uten

at du velsigner meg. Da sa han til ham: Hva er ditt navn? Han svarte: Jakob. Han sa: Du skal ikke lenger hete Jakob, men Israel, for du har kjempet med Gud og med mennesker og vunnet. Da sa Jakob: Jeg ber deg, si meg ditt navn! Men han svarte: Hvorfor spør du om mitt navn? Og han velsignet ham der. Jakob kalte stedet Pniel, for, sa han, jeg har sett Gud åsyn til åsyn, og enda berget livet. Og solen rant nettopp som han var kommet forbi Pnuel, men han haltet på sin hoft»
(1Mos 32:22-31).

Må møte Gud alene

Men vi leser i teksten: «Samme natt stod Jakob opp og tok sine to hustruer, de to trelkvinnene og sine elleve sønner, og gikk over vadestedet ved Jabbok. Han tok og satte dem over elven, og førte også over alt han eide. Jakob ble så alene tilbake. Da kom det en mann og kjempet med ham helt til morgenen grydde».

Vi kan komme langt i denne verden ved hjelp av gaver og bestikkelser, men Gud må vi alltid møte alene. «Han tok og satte dem over elven, og førte også over alt han eide». Han hadde intet å bringe Gud, bare seg selv.

Det er også en annen ting vi skal legge merke til: I vers 24 står det at det kom en mann og kjempet med ham, mens det i vers 26 fortelles at det er Jakob som kjemper, og som ikke vil slippe denne mannen. Jakob er såret, og trenger denne mannens velsignelse. Ja, slik er det når Guds lov får gjøre sin gjerning i oss. Først er det slik at det er *Herren* som vil ha oss i tale, men når vårt syndeforderv åpenbares, er det *vi* som har bruk for Herren og hans nåde.

Vi ser altså at det er en kamp på to plan: *For det første* er det Guds kamp for å få oss i tale slik at han får føre oss inn i erkjennelsen av vårt eget syndeforderv. *For det andre* er det vår kamp for å finne nåde og fred med Gud.

Herrens kamp med Jakob

Herren fikk en hard og lang strid med Jakob. De kjempet hele natten gjennom. Så dyrebar var Jakobs sjel, og så seiglivet var Jakob. Til slutt måt-

te Herren røre ved Jakobs hofteskål. Han måtte bøyes i støvet. Å gå i Guds skole kan volde stor smerte.

I Jobs bok kapittel 33 vitner Elihu overfor Job om hvorfor Herren sender lidelse og nød: «Da åpner han deres ører og trykker sitt segl på advarselen til dem, for å få mennesket til å la sin gjerning fare og for å utrydde overmotet hos mannen, for å frelse hans sjel fra graven og hans liv fra å bli gjennomboret av spyd» (vers 16-18). Vi må bekjenne at Gud er overmåte nådig.

I Salme 25 vitner David om at «Herren er god og rettvís. Derfor viser han syndere veien» (vers 8). Ja, vi må legge oss det på hjertet at Herren vil vise oss syndere veien. «Spør hvor veien går til det gode, og vandre på den! Så skal dere finne hvile for deres sjeler». Det er det som er målet med Herrens kall, at vi skal spørre etter himmelveien. Og når det er Herren som ber oss om å komme, da må ikke vi holde oss borte i vantro.

Det var Herrens mål også med Jakob. I vers 27 ser vi at det er dommedag i Jakobs liv. Slik begynner all sann søken etter Gud. Den begynner med at han søker og kaller oss til vekkelse og erkjennelse av vår sanne stilling: Hva er ditt navn? Hvem er du? Hvordan er ditt liv? «*Jeg står for Gud som allting vet*», begynner en sang. Slik var det også for Jakob. Han måtte bekjenne at hans navn var Jakob. Ja, han var det han het, nemlig en som gikk sviikefullt fram. På syndefallets dag fikk Adam høre: «Hvor er du?» Kain fikk høre:

«Hva har du gjort?» Og David fikk høre det rett ut: «Du er mannen!» Du er den som er dødsens.

Hva med deg?

Hva svarer *du* når Herren kaller deg til oppgjør? Hvor er *du*, menneske? Hva har *du* gjort? Hvor er *ditt* hjerte, og hva fyller du det med? Gir du Guds ord rom, eller er det synden du gir plass til? Hva gjør du med synden i ditt liv? Når Gud minner oss om vår synd, må vi gi ham rett. Vi må ikke la oss dåre og unndra oss til fortapelse (Heb 10:39). «Som Den Hellige Ånd sier: I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter» (Heb 3:7-8a). Nei, vi må gjøre som Jakob, og bekjenne hvem vi er.

Det er Herrens kall også til oss i dag: «Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull. Dersom dere er villige og hører, skal dere ete landets gode ting. Men er dere uvillige og gjenstridige, skal dere bli fortært av sverdet. For Herrens munn har talt».

Ja, må vi høre og la oss drive til omvendelse! Gjennom Jesaja sier Herren: «Minn meg, la oss gå i rette med hverandre! Fortell du, så du kan få rett!» (Jes 43:26). Hvis ikke det hadde vært for at det stod i Bibelen, ville det vært blasfemi å hevde noe slikt. I møte med Gud må vi lukke munnen, da er det han som har rett.

Job er blant de mange som opp gjennom tidene har måttet bøye seg i

støvet for Guds ufeilbarlige tale: «Ja visst, jeg vet at det er slik! Hvordan skulle en mann kunne ha rett mot Gud? Om han hadde hatt lyst til å gå i rette med Gud, kunne han ikke svare ham ett til tusen» (Job 9:2-3).

Ba om nåde

Slik var det også for Jakob. Han var fullstendig forsvarsløs, han var knust. Likevel vant han: «Du skal ikke lenger hete Jakob, men Israel, for du har kjempet med Gud og med mennesker og vunnet».

I Hosea 12:5a står det at Jakob «kjempet med engelen og vant, han gråt og bad om nåde». Jakob vant fordi han ba om nåde, han vant ved å overgi seg til Herren og hans løfter.

Slik kan også vi få rett. Ett av de skriftstedene som viser at dette er mulig, er 2Mos 2:23-25: «Da lang tid var gått, døde kongen i Egypt. Israels barn sukket over sin trelldom og klaget, og deres rop over trelldommen steg opp til Gud. Gud hørte deres sukk, og Gud kom i hu sin pakt med Abraham, Isak og Jakob. Og Gud så til Israels barn, og Gud kjentes ved dem».

Her ser vi at det var Guds pakt og ord som gjorde at de fikk rett. Gud ble minnet om sin pakt, og det han hadde lovet.

Utslettet skyldbrevet

«Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu» (Jes 43:24). Våre synder blir utslettet for Herrens skyld. Det er han selv som gjør det. Ja, han ikke bare gjør det, han

har allerede gjort det. «Han (Jesus) ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom. Vi fór alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei. Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham» (Jes 53:5-6). Det reddet Jakob, og det samme redder deg og meg.

*Jeg var fortapt og så ingen vei,
da så jeg blodet, ja blodet.
Da ingen makt kunne frelse meg,
da frelste blodet, ja blodet.
Da fikk jeg kaste min byrde av,
da fikk jeg svømme i nådens hav,
takk være blodet, ja blodet.*
(Fredrik Wisløff – Sb 255:2)

Når det er ute med vår kristendom og vårt håp, da gjelder fortsatt Jesu liv og død.

*Det er ikke din bønn,
det er ikke din gråt –
det er blodet som
frelser deg nu.
For all verden det rant,
og det taler for deg:
Det er fred mellom
deg og din Gud*
(Amelia Matilda Hull – Sb 144:3)

Jesu blod taler ikke bare for oss, men først og fremst taler det for Gud. Abels blod ropte på hevng og dom. Jesu blod vitner om soning.

«Trøst, trøst mitt folk! sier deres Gud. Tal vennlig til Jerusalem og rop

Besøk til Moldova

Ingar Gangås besøkte den lutherske kirken i Moldova 4.–15. oktober. Formålet med turen var å ha et sjelesorgseminar i Tiraspol og besøke forsamlingen i Kamenka, som nå har fått eget møte-lokale. Han som skulle begynne som pastor der, begynte som lærer ved det lutherske seminaret i Novosibirsk, Russland, nå i høst. Det er et bønneemne at forsamlingen må få en ny pastor. Inntil videre vil Vladimir Moser besøke dem regelmessig.

Den siste hjelpesendingen, som ble koordinert av Nordisk Östmision, Sverige, var kommet vel fram. Natalia Moser var i full gang med distribueringen. I neste nummer av bladet vil det komme mer stoff fra turen. *Red.*

til henne at hennes strid er endt, at hennes skyld er betalt, at hun av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder» (Jes 40:1-2).

Så skal også vi få trøste hverandre med de samme ord, midt i all vår elendighet.

Når Herren godtar Jesu offer, kan også vi trygt ta vår tilflukt til det. «Herren forløser sine tjeneres sjel. Ingen av dem som tar sin tilflukt til ham, dømmes skyldig» (Sal 34:23).

L&E

Kristus i Mosebøkene (II)

Av Arvid Joramo

Kristus – kongen og fredsstifteren

I 1Mos 49 leser vi om hvordan Jakob forutsier sine 12 sønners framtid. Samtidig er dette Jakobs velsignelse over sine sønner. Det er ros og løfter, men det er også kritikk og anklager.

Særlig merker vi oss Jakobs velsignelse av Juda, som klart er en Messias-profeti. I Heb 7:14 heter det at «det er en kjent sak at vår Herre er runnet av Juda». I Åp 5:5 blir Jesus kalt «løven av Juda stamme».

Likewise i Jakobs profetiske velsignelse, finner vi også løftet om Messias knyttet til Juda stamme i 1Krøn 5:2: «For Juda ble den mektigste blant sine brødre, og *fyrsten* skulle være en av hans etterkommere».

Vi merker oss Guds utvelgende nåde, her som ellers i Skriften. Når Gud utvalgte Juda til denne stillingen, var det nok ikke på grunn av denne personens fortreffelighet. Juda var ikke den eldste, og heller ikke den mest eksemplariske. I 1Mos 38 fortelles det at han får to sønner med sin svigerdatter. Likevel var det altså fra denne stammen Jesus kom!

«*Kongespir* skal ikke vike fra Juda, ikke *herskerstav* fra hans føtter, inntil fredsfyrsten kommer og folkene blir ham lydige» (1Mos 49:10). Juda blir et kongedømme. Dette oppnådde Juda først under kong David. Denne kongeverdighet skal vedvare inntil en større hersker kommer, en som kongeverdig-

heten rettelig tilhører, nemlig *Fredsfyrsten*. Davids kongedømme skal stå fast til evig tid (2Sam 7:16) – og det skjer jo i Kristus!

Om Messias som kongen i et kommende fredsrrike, se Salme 72, særlig vers 17: «Hans navn skal bli til evig tid. Så lenge solen skinner, skal hans navn skyte friske skudd. De skal velsigne seg ved ham, og alle hedninger skal prise ham salig».

I 4Mos 24 leser vi om Bileam som velsigner Israel på Herrens bud og profeterer at det skal komme en mektig konge i Israel (Messias): «En stjerne stiger opp av Jakob, et spir løfter seg fra Israel» (v.17). Sammenhengen er at den hedenske konge Balak sender bud til Bileam for å få ham til å forbanne Israels folk. Han blir lovt god lønn hvis han gjør det. Vi ser at Bileam blir tydelig fristet av dette. Selv om Gud åpenbarer for ham at han ikke skulle forbanne israelsfolket, fordi dette folket var velsignet, så bøyer han seg likevel ikke for Guds ord. Personlig ville han gjerne følge Balak og hans utsendinger, men Herren ville ikke la ham gjøre det. Bileam var profet og skulle ha forkynt Guds ord klart og rent. Det ville nok ha kostet ham dyrt, men kanskje det ville ha ført til omvendelse. Han må erkjenne at han fikk bud fra Gud om å velsigne, og han kunne ikke omstøte det (4Mos 23:20). Vi ser at Guds hensikt er å velsigne

folket, og da er det ingen som kan forandre dette. Fra dette folket skulle altså kongenes konge stå fram. Om Jesus Kristus som kongen, taler også Salme 110: «Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høyre hånd, til jeg får lagt dine fiender til skammel for dine føtter! Din makts kongestav skal Herren rekke ut fra Sion: Hersk midt iblant dine fiender».

Det tales altså om et *rike* i forbindelse med den kommende frelser og forløser. Dette sikter til Jesu nåderike. Og dernest mener jeg utsagnet også peker inn i et kommende tusenårsrike (Åp 20:1-7). Vi kan vel si at det peker helt inn i det fullkomne herlighetsriket. Men det som der blir en realitet, får vi en forsmak på allerede her i nådetiden.

Dette blir i sannhet motsetningen til den forbannelse som syndefallet førte med seg, også over naturen (1Mos 3:17 og Rom 8:22).

Fredsyrsten skal ride på et esel (v. 11). Se Sak 9:9, og Jesu inntog i Jerusalem hos Mat 21:1-11! Det er altså en *fredens konge*. Hans regjering skal være fredfull. Det er en forskjell på de to avsnittene v. 8-10a og v. 10b-12. I første avsnitt er det tale om Juda som en ung løve, som kanskje ingen tør vekke, og om «kongespir» og «herskerstav». I andre avsnitt tales det om «Fredsyrsten» som «binder til vintreet sitt unge esel». Kampens tid er forbi, det blir en fredens tid. Dette synes å vise at avsnittet taler om et kommende tusenårsrike. →

Lov og Evangelium

Dette lille bladet du nå har foran deg, sendes gratis til alle som ønsker det. Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, dvs. at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er så mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr aller mest: Å høre og lese Guds ord til frelse!

Lov og Evangelium utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon. Vi er en liten organisasjon med et stort ønske om å få være med å bevare Guds ord og vår lutherske arv i Norge. Vi ser med stor sorg på den økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil ha tilsendt bladet, eller vet om andre som ønsker det, kan du fylle ut den lille slippen nedenfor og sende den til oss.

Ja takk, jeg vil gjerne få Lov og Evangelium gratis tilsendt.

.....
Navn

.....
Sted/gateadr.

.....
Postnr./poststed

Sendes til: *Lov og Evangelium
v/Magne Ekanger, Rolfsnes
5420 Rubbestadneset*

«Han binder til vintreet sitt unge esel...». Dette gir uttrykk for en overflod. Det vil bli slik velstand at man sorgløst kan binde sitt esel til selv den edleste vinranke. Man var jo ellers meget forsiktig med vinrankene. Det ble satt opp gjerde omkring, og man pleide dem med største omhu. Fredsfyrstens rike vil bli et rike av uhørt stor fruktbarhet. Se også Salme 72:15-17 og Jes 11:1-10! Dette vil skje til fullkommenhet i det fullendte Guds rike.

Men det er også slik at denne skildringen er uttrykk for den velsignelse som råder i Jesu rike og som vi har del i allerede her i tiden. Og det er vel gjerne slik å forstå at Jesus i og med vinunderet i Kana i Galilea (Joh 2:1-11) annonserte den nye tidsalder i nettopp dette bildet med vinen vi finner her i Juda-utsagnet (v.11).

«Dunkle er hans øyne av vin, og hvite er hans tenner av melk» (v. 12). Vi ser at Fredsfyrsten selv, Kristus Jesus, er gjennomtrengt av denne velsignelsen som råder i hans rike. Dette er uttrykk for livskraft, sunnhet, skjønnhet osv. Jesus skal nyte det nye vintreets frukt sammen med sine venner i sin Faders rike. Se til dette Mat 26:29!

Denne livgivende velsignelse får vi som hører Kristus til – som alt nevnt – del i allerede her i tiden. Denne sannhet kan vi se ut fra Joh 15:1-8 om at *Jesus er det sanne vintre*. Vi er grenene. Hvis du blir i Jesus og han i deg, bærer du mye frukt. Hva slags frukt? Vindruer – himmelske vindruer! Nettopp et synlig uttrykk for den vel-

signelse som råder i hans rike! Et konkret uttrykk for dette har vi f.eks. i framstillingen av *Åndens frukt* som vi leser om i Gal 5:22-26. Se også 1Kor 13 – *kjærlighetens høysang*. Har du del i denne himmelske, livgivende velsignelse? Da vil det vise seg frukt i ditt liv: himmelske vindruer, Åndens frukt! Men den som ikke blir i Kristus, han kastes ut som en gren og visner, og til slutt blir han brent. For uten Jesus kan vi intet gjøre.

L&E

Oppbyggelige taler/ møter på MP3-CD

- 68 Nyttårsleir, Fossnes (2007)
- 69 Bibelhelg om Israel (febr. 2007)
- 70 åpningshelg, Fossnes (aug. 2006)
- 71 Kristi himmelfartsdag (2006)
- 72 Pinsesestevne, Fossnes (2007)
- 73 Sommerskole, Fossnes (juli 2007)
- 74 Sommerskole, Laberget (aug. 2007)
- 75 59 taler av Øivind Andersen
- 76 Carl Fr. Wisløff (dogmehistorie 1)
- 77 Carl Fr. Wisløff (dogmehistorie 2)
- 78 Taler av Carl Fr. Wisløff (1)
- 79 Taler av Carl Fr. Wisløff (2)
- 80 Taler av Carl Fr. Wisløff (3)

Merk med X i ruten for det du vil bestille. Skriv tall til venstre for ruten hvis flere eks. ønskes tilsendt. Stk.pris kr. 100,-. Porto kommer i tillegg.

Bestilling: Bibelskolen på Fossnes
v/Daniel Teigen, Fossnes, 3160 Stokke.
Mobiltf. 928 42 060.
E-post: opptak@nll.no

En åpen adgang

Av Ingar Gangås

«For vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår svakhet, men en som er prøvet i alt i likhet med oss, men uten synd. La oss derfor med frimodighet tre fram for nådens trone, for at vi kan få miskunn, og finne nåde til hjelp i rette tid»

(Heb 4:15-16).

Jesus har i alle forhold prøvd våre kår. Han måtte tåle menneskers spott og forakt mer enn noen. Ingen har som han vært fristet av satans list og kjent gufset fra hele hans onde åndehær. Så ble han forlatt av sin Far, og var under Guds hellige vrede, fordi han som stedfortreder måtte bære straffen for alle våre synder. Under alt dette syndet han ikke, men vant oss en evig seier.

Han er den yppersteprest som kan ha virkelig omsorg for oss. Han har sann medynk med det falne menneske og ekte omsorg for vår sjel – at vi må bli berget fra fortapelsen og få del i den evige frelse.

Nå har vi en åpen adgang til Guds trone gjennom Jesus: «Brødre, vi har altså i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen. Til den har han innviet for oss en ny og levende vei gjennom forhenget, det er hans kjød» (Heb 10:19-20). Dette er større enn vi kan begripe. Den veien som ble stengt da syndefallet ble en realitet, har Jesus åpnet. Det betyr ikke at alle nå får komme til himmelen slik de er i seg

selv- uten frelse. Men du får komme til Jesus med din synd for å bli frelst. Han vil gjerne tilgi deg alt. Ubotferdige syndere blir stående utenfor, mens tilgitte og benådede syndere har åpen adgang inn i helligdommen. Måtte Den Hellige Ånd åpenbare for ditt hjerte hvilken trøst dette herlige evangelium gir. Den som har Jesus med seg, og ikke imot seg, kan gå framtiden trøstlig i møte. Det er som Rosenius synger:

«Med Gud ved vår sida, hans Ande og ord, og brør som vil strida for korset på jord. Dei ukjende dagar vi møter med trøyst. Vår hyrding oss leier, vår trufaste hyrding, vi kjenner hans røyst» (Sb 455 v. 1).

Får komme som barn

Guds barn kjenner røsten av den gode hyrde. Jeg kjenner ham og han kjenner meg. Du får komme til Jesus slik du som barn kunne springe i armene på mor og far. Synden som trykker deg, har han tatt på seg. Din syndegjeld ble betalt da han bar den med seg opp på korset. Den onde, som du frykter, har han beseiret.

«Ja, Kristus er med oss, den Golgata-helt. Hans siger no gled oss, vår fiend er felt. Om synda har dåra og ført oss til skam. For oss vart du såra, oss fridde og frelste, du blodige Lam» (v. 2). →

Som Guds barn er du fri. Da er Jesus selve kraftkilden i ditt liv. Det gir frimodighet under vandringsen.

«Sjå dette er nåden som gjorde meg fri. Sjå dette er nåden som styrkjer i strid! Sjå, det er Guds nåde for alle som ein. Han ser meg i Jesus, ja, evig i Jesus rettferdig og rein» (v. 4).

Samtidig gir det oppmuntring til å holde ut, helt til vi er hjemme i himmelen.

«Den stormande verda vil stengja vår veg, men pilegrimsferda mot himmelen dreg. Og ferda skal enda for trona ein dag. Vår hovding er førar, vår sigrande hovding, så vinn vi vårt slag» (v. 5).

I Hebreerbrevet kalles Guds trone for *nådens* trone. Det må være fordi Jesus har tatt plass der. «Nåden kom ved Jesus Kristus», skriver apostelen Johannes i Joh 1:17. Og nå har Jesus satt seg ved Guds høyre side på tronen, fordi frelsen er fullført. Det er bare han som kan tilgi synd. Nå innbyr han deg til å komme med frimodighet.

Å få *miskunn* er det samme som at han forbarmer seg over synderen og viser medynk med ham. Han kjenner ham ikke lenger etter det han er i seg selv, men ser ham i Jesus. Nåde er Guds yndest og velbehag mot synderen. Den avløser hans vrede når synderen har funnet tilflukt hos Jesus.

Denne nåde ville han så gjerne gi til alle. Om du kommer til ham, får du del i en bunnløs nåde, en velsignelse som flyter over. Han kan fylle alle tomme kar til randen.

Men det er så mange som ikke vil komme. De har allerede fulle kar. De er fulle av synd og ondskap, egoisme og ugudelighet. Det er umulig å komme, tenker de. «Jeg er en for stor synder. Det går ikke for meg!» Men Jesus har sagt at han er kommet for å søke å frelse det fortapte. Det er fortapte og ugudelige han vil frelse. Han leter etter den *fortapte* sønn. I stedet for grisemat og syndens skolmer, vil han fylle deg med nåde og all åndelig velsignelse.

Noen har ikke tid – ikke ennå. Men det kan bli for sent...

De rike formanens til omvendelse

Det er andre som synes de har alt, og ikke trenger noen frelse. Om disse sier Jesus: «Fordi du sier: Jeg er rik, jeg har overflod og har ingen nød – og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken, så råder jeg deg at du kjøper av meg: Gull, lutret i ild, for at du kan bli rik, og hvite klær, for at du kan være ikledd dem og din nakenhets skam ikke skal bli stilt til skue, og øyensalve til å salve dine øyne med, for at du kan se. Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Derfor, ta det alvorlig og omvend deg!» (Åp 3:17-19).

Da først blir det en åpen himmel over ditt liv, og du får en åpen adgang inn til Faderen gjennom Jesus.

«Dette har vi som et anker for sjelen, et som er trygt og fast og når inn til det som er innenfor forhenget, der Jesus gikk inn som forløper for oss, han som ble yppersteprest til evig tid etter Melkisedeks vis» (Heb 6:19-20).

Hva vi ikke forstår

Barnestykke av Mia Hallesby

En liten pike var født blind. Da hun ble større, ble hun operert. Operasjonen gikk godt, og litt etter litt ble bindene for øynene hennes tatt bort. Til slutt var det bare *ett* igjen. Da det siste ble tatt av og hun for første gang så trær og blomster og den deilige, blå himmelen, sa hun til mor:

«Men hvorfor har du ikke fortalt meg hvor pent alt sammen er?»

«Jeg prøvde å fortelle deg det, vennen min,» sa mor, «men du kunne ikke forstå det.»

Da jeg hørte denne fortellingen, tenkte jeg på himmelen. Den lille piken ble forbauset over hvor pent det var her på jorden. Det samme vil vi bli når vi kommer til himmelen. Jeg tror det er helt umulig for oss å finne ord her på jorden som kan si oss hvor vakkert det er der.

Og tenk, du, i all evighet skal vi få være sammen med Jesus. – Hva evighet er, forstår vi heller ikke mens vi er her på jorden. Men der i himmelen skal vi forstå det.

En gutt spurte far: «Hvor lang er evigheten?»

«Det spørsmålet er ikke lett å svare på, gutten min,» sa far. «Det står i bibelen om Gud: «...fra evighet og til evighet er du, o Gud» (Sal 90:2). Og om oss står det at den som tror på Jesus, skal *arve evig liv*. Det er vanskelig for oss å tenke oss noe som varer bestandig – som aldri tar slutt.

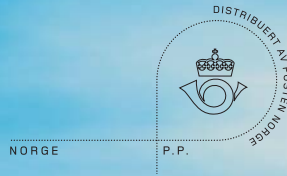
Jesus forteller om himmelen.

Men for at du kan ane litt om hvor lang evigheten er, skal jeg fortelle deg noe jeg hørte som barn:

Langt ute i havet ligger et fjell som er en mil høyt, en mil bredt og en mil langt. Hvert tusende år kommer en fugl til dette fjellet og kvesser nebbet sitt. Når hele fjellet på denne måten er oppslitt, er ennå ikke det første sekund av evigheten forbi.»

Kan vi forstå dette? Nei! Men vi tror på Gud og på hans Ord. Og en gang skal vi takke ham for alt, også for det vi ikke forsto mens vi var her på jorden.

*Fra «barne-andakter»,
Indremisjonsforlaget, 1946*

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Frikjøpt

Andakt av Carl Olof Rosenius

«Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse, ved at han ble en forbannelse for oss» Gal. 3,13.

Selve loven er ikke opphevet. Den taler ennå til oss, forklarer Guds vilje, og tilskynder oss å leve etter den. Men vi er løst fra lovens forbannelse. Loven kan aldri dømme den som er i Kristus. På grunn av vår tros svakhet står ikke dette alltid klart for oss. Derfor blir vi skremt og uroet av lovens dom. Men i virkeligheten blir ingen troende dømt etter loven. Skulle vi fremdeles dømmes etter loven, da var jo hele Kristi fortjeneste til ingen nytte.

På samme måten taler Skriften om døden. «Død, hvor er din brodd?» (1Kor 15:55). Selve døden eksisterer nok ennå. Men dødens svære brodd, døden som syndens lønn, har tapt sin makt. Brodden er brutt. Selve synden, loven og døden er fremdeles til. De lever ennå, som den dødsdømte morderen. Men sin egentlige betydning og makt har de tapt, slik at den troendes synd ikke gjelder for Gud som skyld. «Så er det da ingen fordømmelse for

den som er i Kristus Jesus». Lovens dom er som om den aldri hadde eksistert. Den kan uroe samvittigheten, skremme og true oss. Men den kan ikke dømme oss! Døden kan legge vårt legeme i jorden. Men den får ikke beholde det. Den må som en god tjener hjelpe oss til hvile.

Det kreves bare at vi er grunnfestet i dette, slik at vi ikke lar oss forville når vi ser at synden lever ennå, hører loven truer og kjenner dødens makt i oss. Da gjelder å minnes hva Kristus har gjort idet han «fordømte synden i kjødet». Ved å bli en forbannelse for oss, løste han oss fra lovens forbannelse, og ved sin død gjorde han døden uskadelig.

Alt dette skjedde ved Kristi store seier over synd, død, djevel og helvete. Derfor kan apostelen trosse disse undertrykkerne og si: «Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier? Men dødens brodd er synden, og syndens kraft er loven. Men Gud være takk som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus.» *Fra «Rosenius' lille husandaktsbok»*